

- nakazanie Komisji zapłaty na rzecz skarżącej kwoty 637 117,17 EUR z tytułu projektu PERFORM, powiększonej o odsetki przewidziane w klauzuli II.5 ust. 5 załącznika II do umowy głównej począwszy od dnia doręczenia niniejszej skargi;
- nakazanie Komisji, by stwierdziła, że skarżąca nie jest zobowiązana do zwrotu kwoty 56 390,00 EUR, którą instytucja ta wypłaciła skarżącej tytułem projektu OASIS; i
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy odpowiedzialności Komisji w ramach umów: a) nr 215952 dotyczącej wykonania projektu 'A sophisticated multi-parametric system FOR the continuous effective assessment and Monitoring of motor status in Parkinson's disease and other neurodegenerative diseases (PERFORM)' oraz b) nr 215754 dotyczącej wykonania projektu 'Open architecture for Accessible Services Integration and Standardisation (OASIS)' na podstawie art. 272 TFUE.

W szczególności skarżąca utrzymuje, że choć wykonała w pełni i należycie swoje zobowiązania umowne, Komisja zawiesiła płatności na rzecz ANKO, nie mając do tego prawa i z naruszeniem wspomnianych umów oraz zasady dobrej wiary. Z tego powodu skarżąca utrzymuje, że z jednej strony należy nakazać Komisji zapłatę kwoty 637 117,17 EUR z tytułu projektu PERFORM, powiększonej o odsetki przewidziane w klauzuli II.5 ust. 5 załącznika II do umowy głównej oraz z drugiej strony należy stwierdzić, że skarżąca nie jest zobowiązana do zwrotu kwoty 56 390,00 EUR otrzymanej tytułem projektu OASIS.

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2012 r. — ANKO przeciwko Komisji

(Sprawa T-118/12)

(2012/C 138/36)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: ANKO Anonymos Etairia Antiprosopion Emporiou kai Viomichanias (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat V. Christianos)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że brak zapłaty ze strony Komisji pozostałej kwoty pomocy finansowej na rzecz skarżącej w ramach umowy dotyczącej projektu „PERceptive Spaces promoting iNdependent Aging (PERSONA)” w wysokości 6 752,74 EUR stanowi naruszenie jej zobowiązań umownych;
- nakazanie Komisji zapłaty na rzecz skarżącej kwoty 6 752,74 EUR z tytułu wydatków poniesionych przez skarżącą w czwartym okresie odniesienia projektu PERSONA, powiększonej o odsetki przewidziane w klauzuli II.28 ust. 7 załącznika II do umowy głównej począwszy od dnia doręczenia niniejszej skargi;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy odpowiedzialności Komisji w ramach umowy nr 045459 dotyczącej wykonania projektu „PERceptive Spaces promoting iNdependent Aging (PERSONA)” na podstawie art. 272 TFUE.

W szczególności skarżąca utrzymuje, że choć wykonała w pełni i należycie swoje zobowiązania umowne, Komisja zawiesiła płatność na rzecz ANKO, nie mając do tego prawa i z naruszeniem wspomnianej umowy oraz zasady dobrej wiary. Z tego powodu ANKO utrzymuje, że Komisja musi jej zapłacić kwotę 6 752,74 EUR powiększoną o odsetki przewidziane w klauzuli II.28 ust. 7 załącznika II do umowy głównej.

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2012 r. — Viasat Broadcasting UK przeciwko Komisji

(Sprawa T-125/12)

(2012/C 138/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Viasat Broadcasting UK Ltd (West Drayton, Middlesex, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci S. Kalsmose-Hjelmborg i M. Honoré)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 20 kwietnia 2011 r. w sprawie środków podjętych przez Danię (C 2/03) na rzecz TV2/Danmark (Decyzja 2011/839/UE (Dz.U. 2011 L 340, s. 1);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa przez skarżącą przy badaniu zgodności z art. 106 ust. 2 TFUE, ponieważ nie wyciągnęła ona wymaganych konsekwencji ze stwierdzenia, że rekompensata na rzecz TV 2 z tytułu świadczenia usługi publicznej została przyznana z naruszeniem przesłanek drugiej i czwartej określonych w wyroku w sprawie Altmark (sprawa C-280/00 Altmark Trans i Regierungspräsidium Magdeburg, Rec. s. I-7747).

1.1 Co się tyczy związku między przesłanką drugą z wyroku w sprawie Altmark i art. 106 ust. 2 TFUE, skarżąca podnosi, że:

- wymogi w zakresie przejrzystości ustanowione w przesłance drugiej z wyroku w sprawie Altmark dotyczą również badania przeprowadzanego przez pozwaną zgodnie z art. 106 ust. 2 TFUE;
- pozwana wymaga już zgodności z innymi wymogami o charakterze czysto formalnym w odniesieniu do przestrzegania art. 106 ust. 2 TFUE;
- art. 106 ust. 2 TFUE zawiera już wymóg przejrzystości i pewne gwarancje strukturalne;
- przesłanka druga z wyroku w sprawie Altmark znalazła już odzwierciedlenie w różnych komunikatach i decyzjach Komisji dotyczących stosowania art. 106 ust. 2 TFUE — również w dziedzinie publicznej usługi nadawczej; oraz
- brak jest przekonującego powodu, aby pozwana nie miała w niniejszym przypadku uwzględnić swojej własnej wykładni art. 106 ust. 2 TFUE zawartej w jej różnych komunikatach i decyzjach, w szczególności w sytuacji, gdy wykładnia dokonana przez Komisję wynika z orzecznictwa.

1.2 Co się tyczy związku między przesłanką czwartą z wyroku w sprawie Altmark i art. 106 ust. 2 TFUE, skarżąca podnosi, że:

— nieuwzględnienie przy stosowaniu art. 106 ust. 2 TFUE wydajności nadawcy usługi publicznej miałyby w braku przetargu szkodliwe skutki dla konkurencji na rynku;

— naruszenie konkurencji byłoby szczególnie istotne w sektorze nadawania, ponieważ wszystkie koszty ponoszone przez nadawcę usługi publicznej mogą być uznane za dodatkowe koszty świadczenia usługi publicznej i mogą być rekompensowane przez państwo członkowskie, oraz nie występuje tam obowiązek zbadania, czy koszty wynikają z nieefektywnego zarządzania, czy też z obowiązku świadczenia usług publicznych;

— rekompensata z tytułu świadczenia usługi publicznej może być zatem de facto wykorzystywana jako pomoc w celu ratowania lub pomoc operacyjna, umożliwiającą upadającemu przedsiębiorstwu, aby dalej prowadziło działalność zamiast zostać zrestrukturyzowane lub wyeliminowane;

— badanie wydajności nie czyni art. 106 ust. 2 TFUE „martwą literą”, ponieważ Komisja może, zależnie od okoliczności danej sprawy, zatwierdzić rekompensatę przekraczającą koszty przeciętnego dobrze zarządzanego przedsiębiorstwa; oraz

— celem art. 106 ust. 2 TFUE, zgodnie z jego wykładnią w świetle protokołu amsterdamskiego, nie jest obrona określonego nadawcy usługi publicznej przed zasadami konkurencji, lecz ochrona wolności państw członkowskich w zakresie określania misji publicznej i zapewnienie, aby obywatele otrzymywali usługę publiczną po jak najniższych kosztach dla społeczeństwa.

2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia przez pozwaną art. 296 TFEU ze względu na niewskazanie powodów, z jakich uznała pomoc za zgodną z art. 106 ust. 2, pomimo że przesłanki druga i czwarta w wyroku w sprawie Altmark nie były spełnione.